

АБ УСІМ, ШТО БАЛІЦЬ

№14/21/--2.IV--1976

ТОЛЬКІ ГУТАРКА ХОДЗІЦЬ ТАКАЯ...

МЕНСК

Я.КУПАЛА

Г У Т А Р К А

Т Ы Х О Ч А Ш Ж Ы Ц Ь Д Л Я Б Е Л А Р У С І

Ты хочаш жыць для Беларусі,
Служыць ёй хочаш ў барацьбе..
Таму, мой сябра, і звярнуўся
Я з гэтым словам да цябе.

Прымай жа праўду ты без страху,
Як некалі прыняў Кастусь:
Няма цяжэйшага больш шляху,
Чым ў змагара за Беларусь..

Але ты ідзі ім непахісна,
Хоць будзе й цяжка для цябе
Ісці пад крыкам ненавісным
Насуперак чужой гразьбе..

Хоць часам будзе пошлеч мала
Сяброў ці будзеш мо й адзін,
Не збойся страшнай ты навалы
І з большай ўпартасцю ідзі!

І вер: запаліш многіх сэрцы,
І будзеш ісці яны з табой,
І пульс змагання ў нас заб'еца,
І за свабоду грымне бой!

Не раз цябе зларадна ўкусяць,
Пад сэрца ўдараць, як нажом:
"Ты не ўратуеш Беларусі--
Чакае смерць яе ужо".

Вось гэтак чорны зброд усякі
Прарочыць смерць нам сотні год.
І не было таго сабакі,
Што не збрахаў на наш народ.

І гэтым псам, што лютай злосцю
Кіпяць на нас, ты адкажы:
"У зямлі сатлеюць вашы косці,
А Беларусь ўсё будзе жыць!"

Цяпер /і нават без прымусу/
Да хрыпу свой гарляк дзяруць
Больш падстаўныя беларусы
За падстаўную Беларусь.

За тую, што свайго зраклася,
Што прагне ў скуры чужой жыць,
Што з доляй рабскаю зжылася
І ў іншай ўжо не хоча быць.

Ты ж ад імя той Беларусі
Ва ўвесь свой голас гавары,
Што не змарнела у прымусе,
Што к волі прагаю гарыць.

Але адных слоў мала сёння,
Найперш ты справай пакажы,

Што мы не будзем у палоне,
Што заваюем права жыць

Бо далей слоў пустых і мрояў
Ніяк нічога ў нас не йдзе.
Дзе сённяя нашыя героі?
Святыя нашы сённяя дзе?

Дык адчыняй іх слаўны шэраг,
Вялікі подзвіг ^{свае} іх ствары!
Няхай і ў нашых буднях шэрых
Агонь няскорнасці гарыць!

Міне цябе хай грэх вялізны
Балбатуноў тых і пісак,
Што ўсяк расхвальваюць Айчыну,
Б-сконца славяць яе так.

Пасля ж Радзіму забываюць
За ганарары, за чыны
І толькі ўжо старанна дбаюць
Пра славу ўласную яны.

Бо Беларусь для іх натуры
Ёсць п'едэстал той, на які
Свае нікчэмныя фігуры
Яны ўзняць хочуць на вякі.

НЕ для таго твая ўся праца,
Агністы гарт душы тваёй,
Каб над радзімаю ўзняцца,
А ккб яе ўзняць сабой.

Каб ўзняць яе на дзіва свету,
Як край, дзе воля зацвіла,
Дзе праўдай чыстай люд сагрэты,
Дзе царства щчасця і святла...

...Ідзі ж за свой народ без страху,
Як некалі ішоў Кастусь.
Няма пачэснага больш шляху,
Чым ў змагара за Беларусь!

~~Сярод нас~~